

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 638/2021

28.10.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Србија гас“ Нови Сад, Организациони део Београд, са седиштем у Новом Београду, против туженог АА из ..., ради дуга, решавајући сукоб месне надлежности између Основног суда у Крагујевцу и Трећег основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Основни суд у Крагујевцу се, правноснажним решењем П 3910/18 од 10.10.2018. године, огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет је уступио Трећем основном суду у Београду као месно и стварно надлежном суду.

Трећи основни суд у Београду није прихватио месну надлежност и предмет је на основу члана 21. став 1. ЗПП доставио овоме суду, сматрајући да је за суђење месно надлежан суд који му је предмет уступио.

Решавајући настали сукоб надлежност, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је за суђење у овом спору месно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Поступак у овом спору започет је предлогом за извршење на основу веродостојне исправе ради наплате комуналне и сличне услуге - испоруке гаса. Извршни поверилац је у предлогу за извршење тражио да се, у случају да извршни дужник поднесе приговор против решења о извршењу, предлог сматра тужбом и предмет достави Трећем основном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду (уговорена надлежност). Уз предлог за извршење приложен је уговор о испоруци природног гаса за домаћинства који су странке закључиле 18.11.2003. године и којим је за случај спора уговорена надлежност Четвртог општинског суда у Београду. Решењем Основног суда у Крагујевцу ИПВ ИВК 424/18 од 18.07.2018. године усвојен је приговор извршног дужника, стављено ван снаге решење о извршењу јавног

извршитеља у делу којим је одређено извршење и укинute све спроведене радње. Истим решењем одлучено је да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога пред Трећим основним судом у Београду, као стварно и месно надлежним судом.

Одредбом члана 411. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да ако веће у целини усвоји приговор ставља ван снаге део решења којим су одређени средство и предмет извршења и укида спроведене радње, а поступак се наставља као по приговору против платног налога, а ако суд за то није стварно и месно надлежан списи предмета одмах се достављају надлежном суду. Према члану 62. став 4. наведеног закона, која се сходно примењује и у поступку намирења новчаних потраживања насталих из комуналних и сродних делатности јер одредбама дела петог тог закона није другачије прописано, предвиђено је да ако су странке закључиле споразум о месној надлежности, извршни поверилац може тражити у предлогу за извршење да се, ако поступак буде настављен као по приговору против платног налога, настави пред судом који је надлежан по споразуму о месној надлежности, с тим што је извршни поверилац дужан да уз предлог приложи споразум о месној надлежности.

Одредбом члана 65. ЗПП прописано је да ако законом није прописана искључива месна надлежност неког суда, странке могу да се споразумеју да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је тај суд стварно надлежан. Такав споразум производи правно дејство само ако је састављен у писменом облику и ако се односи на одређени спор или више спорова који сви проистичу из одређеног правног односа, а који тужилац мора да приложи уз тужбу а тужени уз приговор ненадлежности.

У конкретном случају, извршни поверилац је поступио у складу са чланом 62. став 4. Закона о извршењу и обезбеђењу. Због тога је за суђење у овом спору месно надлежан Трећи основни суд у Београду, као суд уговорене месне надлежности, основан Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник Републике Србије“, број 101/13) за територију градских општина Земун, Нови Београд и Сурчин, која је у време закључења споразума о месној надлежности садржаног у члану 11. уговора од 18.11.2003. године била територија Четвртог општинског суда у Београду, по тада важећем Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник Републике Србије“, број 63/01 и 42/02).

Имајући изложено у виду, нису прихватљиви разлози којим је Трећи основни суд у Београду образложио своје одбијање да прихвати месну надлежност. Основни суд у Крагујевцу је о приговору извршног дужника, изјављеном против решења о извршењу јавног извршитеља одлучивао на основу члана 396. став 3. Закона о извршењу и обезбеђењу, али на тај начин није прихватио и засновао своју надлежност за даље одлучивање о приговору извршног дужника по правилима посебног парничног поступка за издавање платног налога. У случају када је извршни поверилац, позивајући се на споразум о месној надлежности који је доставио уз предлог за извршење, већ у том предлогу тражио да се у случају приговора извршног дужника поступак настави пред судом који је месно надлежан по споразуму о месној надлежности, није потребно да извршни дужник приговори месној надлежности суда.

Из наведених разлога, на основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић